

HUIZENRUIL

*Precies hier. Precies op deze hoek.
We waren net achttien.
Ik en jij.
Een verliefdheid groter dan al het andere.
Jij en ik.
Voor altijd tot in de dood.*

INSCRIPTIE OP EEN STRAATSTEEN VOOR HET ÖSTRA REAL, EEN
MIDDELBARE SCHOOL IN STOCKHOLM

Carl Wester

Santa Cruz, zondagmiddag, augustus 2019

Hij zette zijn mobiele telefoon uit en sloot zijn ogen tot alle cijfertjes en grafieken zijn netvlies hadden verlaten. Daarna keek hij uit over de Stille Oceaan en constateerde dat die juist op deze late namiddag zijn naam eer aandeed, zoals hij daar spiegelglad lag te wachten om over een paar uur zo niet de mooiste, dan wel de meest geïnstagramde zonsondergang ter wereld te vervolmaken.

Meteen al op de luchthaven, nog voordat de koffers in de bagageruimte lagen, had hij zich ervan verzekerd dat de chauffeur bereid was om via Highway 1 langs de kust naar het zuiden te rijden. Dat verlengde de reis met een kwartier, maar daar stond tegenover dat hij een uitzicht kreeg waar je niet lang genoeg naar kon kijken.

Helene was al voordat ze San Francisco hadden verlaten naast hem op de achterbank in slaap gevallen, en om te voorkomen dat ze een stijve nek zou krijgen, had hij haar sjaal opgerold tot een kussen en dat voorzichtig tussen haar en het zijraam geschoven.

Net als met de Stille Oceaan viel het hem op hoe mooi ze was. Dat frappeerde hem vaak, soms meerdere keren per dag. Ze was dan ook een klasse apart. Neem alleen al haar mond. Daar was hij verliefd op geworden toen hij haar voor het eerst had gezien. Haar overdreven volle, maar wonderlijk genoeg toch volkomen natuurlijke lippen.

De waarheid was dat hij nog steeds na al die jaren niet kon begrijpen waarom ze juist hem had gekozen. Maar misschien was het zoals ze zei. Zoals ze altijd zei. Dat ze van hem hield om wie hij was.

Er waren tijden geweest dat hij twijfelde. Er was weleens sprake

geweest van een crisis. Maar dat was toen. De laatste maanden was het rustig en ze hadden niet één keer ruzie gehad. Toch wist hij niet helemaal zeker waar ze zich nu bevonden in hun relatie.

De kompasnaald bleef maar ronddraaien, en alleen om die tot stilstand te brengen en hem een richting te geven, had hij besloten ervan uit te gaan dat ze de waarheid sprak als ze zei dat ze nog steeds van hem hield. Iets waar deze onderneming met een maand vakantie in Santa Cruz, gewoon met z'n tweetjes, toch een teken van was.

Die hele reis was van begin tot eind Helenes idee geweest. Anders was hij altijd degene, of liever gezegd zijn assistent Mirja, die de boekingen regelde en erop toezag dat de standaard op een acceptabel niveau lag en dat alles op rolletjes liep. Maar deze keer had Helene de reis en het verblijf in haar eentje geboekt en zelf de hele planning gemaakt. Hij had niet eens het hotel mogen kiezen. Haar argument was dat welke hotelsuite dan ook, hoe duur die ook was, associaties zou oproepen met werk.

Op de vraag waarom ze per se zo ver weg moesten en niet gewoon in Europa konden blijven, had ze geantwoord dat ze alles en iedereen even achter zich moesten laten, wilden ze de weg naar elkaar weer terugvinden. Hoe meer tijdzones er tussen hen en hun dagelijks leven zaten, hoe beter. En misschien had ze gelijk. Misschien was dit precies wat ze nodig hadden.

Alleen al tijdens de autorit van een uur langs de kust had hij meer kunnen denken en reflecteren dan dat hij had gedaan sinds die noodlottige zondag in februari. Dat was vandaag exact een halfjaar geleden. Een halfjaar waarin hij uit puur overlevingsinstinct in zijn werk was gevluht, weg van Helene en haar verdriet. Weg van alles wat eigenlijk zijn verantwoordelijkheid was. Dus als er iemand was die in de min stond en zich deze weken moest inspannen, dan was hij het wel.

Hij had met één wens mogen komen wat betreft de accommodatie. De rest was aan haar geweest. Hij had 'aan zee' geantwoord. Als ze nou per se een huis zouden huren, wilde hij uitzicht op en

rechtstreekse toegang tot zee, zonder eerst een drukke weg te hoeven oversteken of iets dergelijks. Helene vond het juist veel belangrijker dat er een zwembad was. Volgens haar was zand eigenlijk alleen maar lastig, en ze zou nooit uit eigen beweging in natuurwater gaan zwemmen.

Gek genoeg bleek de combinatie zwembad en dicht bij zee aanzienlijk ongebruikelijker te zijn dan wat je zou denken, en nadat ze de markt had uitgeplozen, had ze slechts één huis in Santa Cruz gevonden dat aan juist die criteria voldeed.

Hij had voorgesteld dat ze de zoekradius langs de kust in zuidelijke richting zou uitbreiden, maar het was te laat. Ze was al verliefd geworden op het huis en had contact opgenomen met de eigenaren, die in eerste instantie totaal niet geïnteresseerd waren om hun huis te verhuren aan een stel vreemden uit Scandinavië.

Maar zoals gewoonlijk had ze geen nee kunnen accepteren. Hij kende niemand die zo volhardend kon zijn als Helene, en een paar weken later had ze de eigenaren ervan weten te overtuigen om hun eigen vakantie door te brengen in hún huis, in de binnenste archipel van Stockholm, waarna de huizenruil plotseling een feit was.

Wat zijn werk betrof, had hij haar beloofd zo veel mogelijk te proberen offline te blijven en zijn mailverkeer te beperken tot incidentele keren. Iets wat lastig zou worden, zo niet onmogelijk, doordat de overname van Stern & Ljung langer duurde dan verwacht en nog steeds niet was afgerond. En dat terwijl de contractonderhandelingen al meer dan een halfjaar bezig waren, waarbij het ene irrelevante detail na het andere spaken in het wiel bleef steken.

Het was op zich niet zo gek dat het hun tegen de borst stuitte om te verkopen. Hoe je het ook wendt of keert, het bleef een groot prestigeverlies voor het eerbiedwaardige, oude vastgoedbedrijf dat al generaties lang werd overgeërfd en een omzet had van bijna het viervoudige vergeleken met zijn eigen Inwesters. Het was met andere woorden een controversiële overname, die een storm in een heleboel glazen water zou veroorzaken. Vooral gezien het feit dat hij

ondanks al zijn jaren in de vastgoedbranche nog steeds werd gezien als een nieuwkomer.

Dat gezegd hebbende was er geen twijfel over mogelijk dat het voor beide partijen een goede deal was. De bloeiperiode van Stern & Ljung was voorbij, en in plaats van een pijnlijke, langgerekte dood te sterven met constant rode cijfers, konden ze door zijn moderne visie op wat een vastgoedportefeuille inhield de verliezen omzetten in winst.

Het laatste wat hij had gehoord voordat hij zijn telefoon in vliegtuigmodus moest zetten, was dat er eindelijk overeenstemming was bereikt over alle paragrafen en toevoegingen van het contract. Dus het enige waar hij eigenlijk nog op wachtte, was dat Ragnar Severin contact zou opnemen om te vertellen dat de inkt van alle handtekeningen droog was. Een bericht dat elk moment kon komen, aangezien het thuis in Stockholm inmiddels twee uur 's nachts was.

Als bleek dat ze nog een uur nodig hadden, was dat ook geen probleem. Er was nog voldoende tijd om het nieuws bekend te maken voordat de beurs om negen uur openging. Het belangrijkste was ervoor te zorgen dat hij zijn werk zo veel mogelijk buiten het zicht van Helene hield.

Dit was in de eerste plaats vakantie, hún vakantie, en dit was zijn kans om te laten zien en haar ervan te overtuigen dat zij, ondanks alles wat ze elkaar hadden aangedaan en hadden moeten doormaken, nog steeds de vrouw van zijn leven was. Iets waar hij zelf nooit aan getwijfeld had. In zijn ogen was er niemand die zich kon meten met Helene. Niet sinds die avond in Stockholm acht jaar geleden.

Ze had met een vriendin een paar tafeltjes verderop bij Sturehof in het centrum van Stockholm gezeten. Zelf was hij daar geweest om met Ragnar en zijn naaste team een vastgoeddeal te vieren. Maar op het moment dat zij zijn blik had beantwoord, was hij alles over kronen, percentages en winst vergeten.

Een paar uur later hadden ze elkaar ontmoet in Obaren, de bar in de aangrenzende ruimte achter het restaurant. Haar vriendin

was nergens te bekennen geweest, en hij had zich losgerukt van zijn gezelschap en haar een *dark'n stormy* aangeboden, als hij het zich goed herinnerde. Ze hadden gepraat, maar haar uitstraling had zoveel zuurstof van zijn andere zintuigen opgeslokt dat hij geen woord had gehoord van waar ze het over hadden. Niet voordat hij de fout had gemaakt om te vragen wat voor werk ze deed.

Ben je geïnteresseerd in mij of in mijn beroep? had ze geantwoord en haar glas neergezet. *Straks ga je ook nog vragen hoeveel ik verdien.* Daarna had ze een lange uiteenzetting gegeven over hoeveel mensen nooit tijd hadden gehad om een actieve beroepskeuze te maken, maar bij toeval daar waren terechtgekomen waar ze nu waren. *En jij dan?* had hij gevraagd in een poging de stemming wat te verlichten. *Moet ik dat interpreteren als dat jij een van hen bent?* Die gok had zijn vruchten afgeworpen en haar doen glimlachen. *Over mijn lijk dat ik iets aan het toeval zou overlaten.*

Een aantal drankjes later hadden ze allebei lachend diverse grote problemen van de mensheid opgelost. Ze hadden uitvoerig besproken in hoeverre de beruchte *fly*-aflevering de beste of de slechtste van *Breaking Bad* was, en waren het erover eens dat zelfs The Beatles niet konden tippen aan het niveau van Bob Dylan. Toch had ze ervoor bedankt om mee te gaan naar zijn suite in het Grand Hôtel en hem met een glimlach en een troostkus op zijn wang achtergelaten.

Wacht, ik weet niet eens hoe je heet, had hij haar achternageroepen en dat had net zo wanhopig geklonken als dat hij zich had gevoeld. *Naam en beroep,* had ze zonder zich om te draaien geantwoord. *Straks wil je mijn mobiele nummer ook nog. Als het de bedoeling is dat we elkaar nog eens zien, zal dat zeker gebeuren. En anders hartelijk bedankt voor de gezellige avond.*

Misschien herinner ik het me verkeerd, had hij gezegd, vooral om haar wat langer aan de praat te houden. *Maar was er hier niet iemand die zei dat ze nooit wat aan het toeval overliet?*

Pas toen was ze naar hem teruggelopen en had ze haar lippen op die van hem gedrukt in een kus die hem voor altijd verslaafd zou

maken naar meer. Maar meer was het niet geworden. In elk geval die nacht niet. Voordat hij zijn ogen had kunnen openen, was ze al op weg naar buiten. De volgende seconde was ze verdwenen.

Nu zat ze hier naast hem op de achterbank, zo dichtbij dat hij alleen maar naar opzij hoefde te buigen om haar geur te ruiken en te luisteren naar haar rustige ademhaling. Hij kreeg een ingeving om haar een kus te geven. Net zo een als destijds bij Obaren. Dat was lang geleden. Maar hij wilde niet riskeren haar wakker te maken.

In plaats daarvan keek hij naar buiten naar het landschap waar de bebouwing steeds dichterbij begon te worden. Verouderde vrijstaande huizen in een bonte mix van stijlen. Sommige van steen met dikke gemetselde muren. Andere van hout, in kleurstellingen waardoor je ondanks het gevoel van zelfbouw zonder vochtbarrières en correcte afwatering wel in een goed humeur moest komen.

Hoe verder ze de stad in kwamen, hoe groter en exclusiever de huizen werden, en op Santa Cruz Beach werd gevolleybald en getraind. Overal liepen zongebruinde mensen van alle leeftijden met een surfplank onder hun arm. Er heerste onmiskenbaar een prettige en ontspannen sfeer, in tegenstelling tot Stureplan en het voortdurende zoeken met je blik om te kijken welk horloge de persoon aan de andere kant van de onderhandelingstafel om zijn pols droeg. Weg van al die dingen die er eigenlijk niet toe deden.

De keerzijde van de munt zag hij een paar blokken verder toen de auto stopte voor het rode licht, naast een aanplakbiljet met daarop een foto van een langharige blonde man met een verweerd, maar afgetraind bovenlijf. **NOG STEEDS GEEN SPOOR VAN DE DAKLOZE JUSTIN!** zo klonk de kop, en onbewust verzekerde hij zich ervan dat de chauffeur alle portieren op slot had gedaan.

Dat was natuurlijk een overdreven reactie. Tegelijkertijd kon hij er onmogelijk zijn ogen voor sluiten dat grote delen van de Amerikaanse westkust een toenemend probleem hadden met hun ongebruikelijk hoge aantal daklozen en alle criminaliteit die dat met zich meebracht.

Maar dat was voor de verandering niet iets waar hij zich druk om hoefde te maken. Dit was geen rapport waar hij kennis van moest nemen voor een eventuele overname. Geen cijfers die hij kon gebruiken om de prijs omlaag te krijgen. Dit was vakantie, en ook al zou het een paar dagen duren voordat hij in de vakantiemodus was, hij was niet van plan om ook maar een seconde onnodig te wachten om ervan te gaan genieten.

‘Jeetje, wat mooi!’

De chauffeur had nog maar net kunnen afremmen en voor de oprit van Pleasure Point Drive kunnen stoppen of Helene was al uit de taxi gesprongen en naar het huis gelopen. ‘Vind je ook niet, Calle?’ Ze bleef staan en draaide zich naar hem om.

‘Absoluut, Helene. Absoluut,’ zei hij met zijn blik op de chauffeur gericht, die de koffers uit de bagageruimte tilde. ‘Echt. Schitterend,’ voegde hij er voor de zekerheid aan toe, zich er goed van bewust dat ze nu extra broos en gevoelig was. De minste kleine aarzeling van zijn kant riskeerde haar te kwetsen, en dat was wel het laatste wat hij wilde.

Het maakte niet uit dat het huis dat echte wow-gevoel miste en dat het niveau ook ver beneden dat van hun eigen huis lag. Wat er echt toe deed, was dat ze met z’n tweetjes waren en wat ze hier allemaal zouden gaan doen. Alles wat hun gekapseisde verhouding weer op de juiste koers zou brengen. Bovendien zag het huis er, ondanks zijn onvolkomenheden, best oké uit met de betegelde garagegevel, de wuivende palmen in de tuin en het daarachter liggende woonhuis dat met de voorgevel naar zee gericht stond. Iets anders had hij ook niet verwacht van de foto’s die Helene hem dit voorjaar had laten zien.

Toch was er iets waardoor hij, zo gauw hij de chauffeur een paar biljetten als fooi in handen had gestopt, een kort berichtje naar Mirja stuurde; hij had ervoor gezorgd dat haar werktijden overeenkwamen met hun nieuwe tijdzone. *Ik heb asap een lijst met goede hotels hier in de buurt nodig.*

Dat hij niet al van tevoren een paar alternatieven had gereserveerd

die op hen lagen te wachten, was zo achteraf volstrekt onbegrijpelijk. Natuurlijk had hij Helene plechtig beloofd om alles aan haar over te laten. Maar dat belette hem niet om een plan b op te stellen en misschien zelfs een plan c.

‘Carl, dit wordt echt geweldig,’ hoorde hij Helene achter hem roepen. ‘Ik voel het gewoon.’

Niet omdat hij dacht dat het noodzakelijk zou worden om van accommodatie te wisselen. Het was meer dat hij iets achter de hand wilde hebben voor het geval dat. Een mogelijkheid die, ook al maakten ze er geen gebruik van, hem de nodige rust zou geven.

‘Vind je ook niet?’ ging Helene verder terwijl hij zijn mobiel in de zak van zijn jasje liet glijden en zich naar haar omdraaide.

‘Zeker, dit wordt beslist leuk.’ Hij schonk haar een lachje dat hem het melkzuur in zijn wangspieren zou geven als het veel langer doorging. ‘Waarom zou je daaraan twijfelen?’ Dit was een evenwichtsoefening waarbij hij het zich niet kon veroorloven een misstap te begaan. Op dit moment werd elke trekking in zijn gezicht onder de loep genomen. Elke lettergreep die hij in zijn mond nam, werd op een goudschaaltje gewogen.

‘Omdat jij er niet van houdt de regie uit handen te geven.’ Ze liep naar hem toe en liet haar armen op zijn schouders rusten in een soort halve omhelzing. ‘Dat is een van de ergste dingen die jij weet. Maar ik beloof je, dit is precies wat we nodig hebben.’

‘Mooi zo,’ zei hij nog steeds met die glimlach op zijn gezicht alsof dat zijn enige reddingslijn was.

‘Je vindt het niks,’ zei ze na een korte pauze met haar blik in die van hem. ‘Ik zie het aan je. Je vindt het echt verschrikkelijk, hè?’

‘Nee, hoe kom je daar nou bij? Ik heb toch gezegd dat het er heel goed uitziet.’

‘Ja, maar ik zie aan je dat je niet...’

‘Schat,’ kapte hij haar af. ‘Wat zeg je ervan als we eens naar binnen gaan om rond te kijken in plaats van hier buiten allerlei overhaaste conclusies te trekken?’